

kodjanak önök a felett hogy nincs jövedelem, ha tanulni vagy legalább más kárán okulni nem akarnak

Oh de mit mond ehez a nemzet gazda!

Föl, föl! soha sem késő, s a költő azt mondja:

Hass, alkoss, gyarapits,

S a haza fényre derül.

Hernádtői Bálint.

Néhány pótszó Nyitrai Andor úr cikkéhez

„hazai erdőszetünk jelen állásáról.“

Az „Erdészeti Lapok“ folyó évi V-ik füzetében megjelent „Hazai erdőszetünk jelenlegi állása, s annak feladata a mostani viszonyok között“ című, az erdőbirtokosokat és erdőgazdákat egyaránt érdeklő és üzleti tétlenségükből felrázó cikke Ny. An. úrnak, engem is felbátorított, hogy már több év óta táplált vágyamnak engedve, régi nézeteimet ugyan csak az „Erdészeti Lapok“ hasábjain mintegy Ny. úr derék cikkének pótlásául közöljem, mit Ny. úr mint igen tisztelt szaktárs bizonyára megengedni szives leend.

Meggyőződésem szerint erdőszeti iparunk pangásának és ingadozásának a Ny. úr cikkében elősoroltakon kívül még igen sok bibéje van, így p. hogy az erdőbirtokosok és azok főtisztjei, kik közös fekvési, közlekedési és egyéb viszonyaiknál fogva közös kereskedelmi érdekekkel bírnak, és így közös és egyetértő működésre utalvák, félreösmerik érdekeik közösségét, mi által a faegyedárusok kezébe szolgáltatják önmaguk ellen a fegyvert. Ez által faiparuk oly kezekbe kerül, melyek faterményeik árát lenyomják és evvel szemben az erdőjövedelmét, erdeik kárával, tömérdék anyagok eladása által kénytelenek eszközölni. Mert tagadhatlan, habár szomorú, hogy igen sok erdőbirtokos a „pénzt, csak pénzt“ elvet vallja, melynek mi módoni valósitásával nem törődván, lazább lelkiösmérettel bíró erdőgazdáinknak megnyitják az utat, hogy nem a legelőnyö-

sebb szerződések megkötését is ajánlják és támogassák, jól tudván, hogy az erdőbirtokosnak alig leendő alkalmá meggyőződhetni azon hátrányokról, melyeket a túlságos csekély árú és tömérdek faanyagú eladások a jövőre eszközölnék. Sajnos, de így van ez sok helyütt, és ha egy alsóbb rendű tiszt jó szándoku figyelmeztetést kockáztatni mer, fejére kigyót békát kiált a világ, és még szerencseje, ha állása meg nem rendül.

Azon kérdés merül már most föl: lehet-e ezen segíteni, és miként? az az mely mód volna az, mely fakereskedésünket az egyedárusok kényuralma alól felszabadíthatná?

Erre — úgy hiszem — elég válasz: hogy egyrészt az egyesülés a fakereskedésben is meghozná a maga gyümölcseit úgy, miként azokat más iparágakban is megszokta teremni; másrészt pedig: hogy az erdőbirtokosok önmaguk javára fontosabb ügyeikben az alsóbb tisztek véleményét se ignorálják; mert ezeknek is csak úgy megvan józan eszük mint bár mely előljárónak!

Ott, hol közös viszonyokkal bíró erdőbirtokok vannak, miért nem egyesülhetnének ezek birtokosai közös raktárak alapítására, vagy közös eljárásra p. a vaspályákhoz szükségelt ászok és egyéb műfák, valamint a francia dongák külföldre való egyenes szállítása tekintetéből? mi által azon haszon, mely a mostani eljárás mellett a közvetítő spekulansok zsebébe foly, az erdőbirtokos javára maradna.

Azon nagy erdőbirtokosok, kik faanyagjaikat jelenleg szinte csak hon adják el, miért nem állíthatnának önálló raktárakat a hozzájuk közel vagy a távolabb eső piacokon is, ha modjukban van készleteiket könnyen oda szállíthatni? mert ha a spekulans eltudja haszonnal szállítani, miért ne volna erre képes maga az erdőbirtokos, ki különben is már a legtöbb esetben kész volt megtenni az előleges költségek legnagyobb részét. Például: a kincstár és ő főnsége a szász C. Gothai herczeg Vág vagy Garam völgyében fekvő birtokaikra nézve miért nem állíthatnának raktárakat, mindegyik önállót vagy közöst Pesten és más a fakereskedésre nézve fontos pontokon, midőn már amugy is megvannak az ehez szükséges beruházásaik? és ha már a költség nagyobb része megvan, miért irtóznak annak kisebb részétől?

Azon ellenvetések, melyeket itt felhozni lehetne igen gyenge alapon állanak, és így a leggyengébb czáfoló fuvalom halomra dönti azokat; de különben is megvannak ezek eléggé czáfolva azon örvendetes gyakorlati jelenség által: miszerint már is alakulnak e czélra társulatok, melyek azonban — nézetem szerint — csak úgy lehetnek a magyar faiparra nézve üdvhozók, ha azok maguknak az erdőbirtokosoknak köszönik létüket, vagy ha azokkal az erdőbirtokosok közvetlenül — és nem közvetítő spekulansok által — lépnek érintkezésbe; mert különben ismét csak ott leszünk, a hol eddig valánk, t. i. az idegen spekuláció nyomása alatt

Kabina János.

A bányász mint vadász.

A J. Z. után elbeszéli Nyulassy.

Figuri Gazsiról, az üresaknai bányajáróról, a ki csak pár év előtt vándorolt át a Lethe körül fekvő vadászterületekre, azt rebesgette a gonosz világ, hogy nem egy tapsifüles bánta volna meg a vele való találkozást. Fajány azonban, az erdész, nem lévén barátja a mendemondának, nem hitt a rosز akaratu beszédeknek; sőt védte Figurit, ha gyanuba hozták előtte, hogy löcsővel (uj szó, — melyért Nyulassy nem kér érdemdíjat) bakarász.

Egy hideg téli vasárnap reggelen azonban e jóhiszem, fájdalom, erős lókést kapott.

E reggel ugyanis Fajány uram a kerten át elhagyván a várast, a felső fogadó fölötti hegyoldalra kapaszkodott fel s egy hánya (Halde) mögött megált, hogy kissé kifujja magát. Egyszerre azonban a tulsó hányaoldalról lövést hall. Uezu neki! szalad a tetőre, eserjén, bokron át; s a mint felér, az első a mit lát: Figuri Gazsi, a mint épen rakja a nyúlat tarisznyára.

„Hej Figuri, ilyen, amolyan adta“ kiált az erdész, „hát ez mi dolog!?”